

Johhny
Silver

AMINEM VÁLTOZIK

"Be lehet csapni egy egész világot?"

Ami nem változik

Válogatott novellák

helma Helma Kiadó 2022

helma

Ami nem változik

Írta: Johnny Silver

A könyvet kiadja a HELMA Kiadó.

Cím: 8630 Balatonboglár Szabadság u. 75.

Telefon: +36(30)499-34-77

E-mail cím: info@alkosoft.hu

Webcím: www.helma.hu

A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője Dvariecki Bálint

Kiadás dátuma 2022.

ISBN: 978-615-6424-95-2

Borítóterv: Aux Eliza

Copyright © (Johnny Silver) 2022.06.03

Minden jog fenntartva. A könyv bármely részletének közléséhez a kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

Tartalomjegyzék

Ellopott élet.....	5
Precedens.....	20
Síri csend.....	25
Időelágazás.....	37
Parancsfelülírás.....	47
Ami nem változik.....	66
Bádóg Joe.....	72
Tizenöt év.....	78
Holtak a holtakkal.....	85
Robotdoki.....	101
Csak egy eltévedt piás.....	108
Áruló jelek.....	119
Aratás napja.....	126

Ellopott élet

1.

Elég hosszú életet megéltem ahhoz, hogy biztosra vegyem, nem lephet meg semmi, mégis alig hittem a fülemnek, amikor lecsapott a bíró kalapácsa.

– Az ítélet jogerős.

Megtámaszkodtam és nagy levegőt vettem, mire az ügyvédem ingatni kezdte a fejét. A fogcsikorgást mindenkinek hallania kellett a teremben, mégsem nézett senki felém. A bíró hitelesítette a végzést, majd odalökte a titkárnak, aki veszettül jegyzetelni kezdett. Az ügyész kikapcsolta a köpenyét, zsebre vágta a holovetítőjét. A lesajnáló mosolyát soha nem fogom elfelejteni. Könnyed kézfogás a bíróval, egy kis döcögő nevetés, azután magunkra hagytak minket.

– Ennyi? – csaptam az asztalra. – Még csak nem is fellebbezünk?

– Nincs értelme. Előre figyelmeztettem! – Dr. Girmon sietősen pakolt, közben nem nézett a szemembe.

Az Állomás kommjegyzékében három képernyőnyi doktort söpörtem félre, mire találtam egy ügyvédet. A megfakult öltönyben az ajtó előtt toporgó férfit először házaló ügynöknek néztem, és éppen rácsapni készültem az ajtót, amikor végre bemutatkozott. Tenyere nyirkos, kézfogása erőtlen volt, ráadásul körbelengte valami áporodott szag, ami pár perccel a szobába lépése után máris legyőzte a dezodorját. Vékony szálú haját oldalra fésülve próbálta eltakarni a kezdődő kopaszságát. Halkan beszélt, keveset kérdezett. Hangrögzítőt csak második alkalommal hozott magával, így még egyszer átvettük a történeteket.

– Hét év, ember! Ezt nem gondolhatják komolyan!

Valami köszönésfélét mormog, azután faképnél hagyott. Forrt bennem a düh, biztosra vettem, hogy összejátszott az ügyésszel. Túl gyorsan feladta, semmit nem talált a védelmemre, annak ellenére, hogy minden rendelkezésre álló adatot megküldtem neki.

– Elnézést! – szólt utánam a titkár. – A perköltség kifizetését még meg kell beszélnünk!

Elég ostoba arcot vághattam, de becsületére legyen mondva, hamar letörölte a vigyort a képéről.

– A Szövetség ... – kezdtem, mire leintett.

– Fizeti az ügyvédet és nyertes per esetén a költségeket – világosított fel arról az apró részletről, amiről az ügyvéd valahogy elfeledkezett. – Ön vesztett, így bár a védőjének a tiszteletdíját a Szövetség állja, a perköltséget viszont saját magának kell megfizetnie!

Oda sem nézve nyomtam rá az ujjlenyomatom az elem tartott szkenerre, csak hogy szabaduljak végre. A pénz nem érdekelt, mindig több volt belőle, mint amennyit el tudtam volna költeni, a megaláztatást viszont nehezen viseltem.

Átverekedtem magam az Állomás kavargó tömegén az első kocsmáig, ahol gyors egymásutánjában benyaltam fél tucat vodkának csúfolt valamit. A csapos elismerő pillantásából láttam, hogy megtettem az első lépést a törzsvendéggé válás rögzös útján. Égő érzéssel a gyomromban hagytam ott a helyet. Halványan emlékszem a mögöttem felhangzó átkozódásra, ahogy fellöktem valakit kifele menet. A gyorsliftben percekig támasztottam zúgó fejjel a falat, mire rájöttem, hogy nem léptem bele a biztonsági kengyelekbe. Az út rövid volt és felkavaró. A hányás büze valamennyire kitisztította a gondolataim és elűzte az embereket mellőlem.

A folyosón találtam egy mosdót, ahol valamennyire rendbe szedtem magam. A Kilátóhoz vezető járdaszalag rázkódása helyett a sétát választottam. A jegyszedőnő kedélyesen rám mosolygott, amikor meglátta a szárnyas jelvényt a hajtókámon, ám abban a pillanatban riasztotta a biztonságiakat, ahogy az olvasó visszautasította az ingyenes belépésemet. A két fafej szó szerint kiszagolta a gyengeségem. Élvezettel szórakoztak velem egy ideig, végül az orrom alá dörgölték a bírósági határozatot. A titkár megdolgozott a fizetéséért. Lehúztam a vénaazonosítót a jegyszedő fenyegetően felém nyújtott terminálján, beintettem a két izomagynak, majd önérzetesen kihúztam magam, ahogy bevonultam a sötétbe.

A Kilátóban alig lézengett néhány látogató. A kíváncsiskodók többsége csak rövid ideig viselte el a mellbevágó látványt. Teljesen más volt felnézni a csillagos égre a Földről, ahol a sziporkázó fénypontok csak az égbolt kellemes háttérét adták, mint itt, ahol olyan érzése támadt az embernek, hogy ha kinyújtja a kezét, megragadhatja a rezzenéstelenül fénylő csillagokat. Sokan rosszul lettek már az első néhány percben, és akadt, aki pánikrohamot kapott, miután belépett a gömb alakú építménybe, ahol arasznyi acélüveg választotta csak el az űrtől.

Végigsétáltam az egyik merevítőn addig a pontig, ahol már éreztem, hogy a mesterséges gravitáció nem tart fogva, és elrugaszkodtam. A hányingerem azonnal megszűnt, ahogy ismerős közegbe kerültem. Jobbra a Tau Cetit láttam,

odébb a Vega ragyogott kékesen. A Van Maanent szabad szemmel nem tudtam megpillantani, de tudtam, merre keressem. Az emberek évezredekig bámulták az eget, mégsem tudták képzelni, milyen gyönyörű az valójában.

– Hé, maga! Hajó érkezik, zárjuk a kupolát! – szakított ki a merengésből egy férfihang.

Az űrhajó a Hold irányából közelített, az oldalfűvőkákkal erősen korrigálta a megközelítési vektort. Szögletes teherszállító volt, egy rutintalan pilótával. A repülésirányító nem lehetett nyugodt, mert érintőpályán két segédhajó araszol ki az Állomás árnyékából. A plasztacél külső burkolat lassan a helyére kúszott a Kilátó körül, így nekem is mennem kellett. Az ajtóban ácsorgó férfi elismerően csettintett, ahogy leértem.

– Maga űrhajós, igaz? – kérdezte.

– Csak voltam – mondtam és otthagytam, mielőtt bármit kérdezhetett volna.

2.

A titkárnő egyetlen pillanatra sem tévesztett szem elől, miközben az előtérben toporogtam. A jobb kezét végig egy nyitott fiókban tartotta. Hiába húztak rá egy mélyen dekoltált ruhát, a szögletes álláról és széles válláról nem tudták elterelni a figyelmet.

– Melyik egységben szolgált, kedves? – kérdeztem néhány kör után, mert idegesített a csend.

Válasz helyett egy lapos pillantást vetett a kijelzőre, azután az ajtó felé mutatott.

– Tíz perce van.

A Pilótaszövetség helyi képviselője igaz gyöngyszemnek tűnt az Állomás többi helyiségéhez képest. A plasztacél falakat elrejtő faborítás többet érhetett, mint a szépen megvilágított festmények. A vaskos szőnyeg színei jól illeszkedtek a sötét bútorzathoz. Johannes Ridgeback III. mosolyogva állt fel az íróasztal mögül, ám a szeme hideg volt, akár egy elkóborolt üstökös magja.

– Ez az út nem vezet vissza a csillagokba – mondta, miután leültünk.

Támogatásra számítottam, nem burkolt fenyegetésre.

– A büntetés mértéke aránytalan. Az indulási engedélyt nem vonták vissza, és nem történt veszélyeztetés. A repülésirányítás adatait figyelmen kívül hagyták az eljárás során.

Hiába toltam felé az előkészített adatkártyát, nem nyúlt érte.

– A Tröszt képviselője szóbeli utasítást adott a visszatérésre.

– A Tröszt képviselője megfigyelőként volt jelen az induláskor. Különben is, próbált már kétezer ötszáz dühös telepessel a háta mögött megfordulni?

Az asztalra kikerülő fehér-zaj generátor meglepett.

– Nézze, pilóta, maga rálépett a Tröszt és a Tanács tyúkszemére, amikor elvitte azokat az embereket a G886-ra.

Előre hajoltam, és megragadtam a csuklóját.

– A Szövetség elfogadta a szerződést, én pedig semmi információt nem kaptam, hogy tiltott zónának minősítették a bolygót.

Ridgeback lerázta a kezem.

– A Tröszt és a Tanács keze is benne volt a börtönbolygó kialakításában. Kijátszottak minket azzal, hogy nem vették igénybe a Szövetség szolgáltatásait, hanem egy kiugrott pilótával végeztették el a piszkos munkát. A szerződéskötésnél egyébként biztosítottak minket, hogy a telepes hajó soha nem fog elindulni. Senki nem számított Adair elszántságára, sem a maga reakciójára.

Ökölbe szorítottam a kezem, majd mély levegőt vettem néhányszor, mielőtt megszólaltam.

– Valaki biztosan számított rá, mert megbabrálták a kioldókat. Kétezer ember égett el a légkörben a hajóval együtt, csak mert nem tudtuk leválasztani a modulokat! Azok sem jártak jobban, akikkel együtt a roncsokból összeszedett felszerelésből próbáltuk túlélni a telet! Némelyiküknek megváltás lett volna a tűzhalál.

– Sajnálom, Orlando!

– David – igazítottam ki.

– Igen persze, David – biccentett. Adatmodult vett elő, és odacsúszta az enyém mellé. – Mindent átvezettünk az új névre. A lakást, a számlaszámot, a szociális azonosítót. Döntse el, mivel akar foglalkozni a kieső időben, mi pedig biztosítjuk a szükséges képzéseket. Visszavárjuk, ezt ne felejtse el!

Elvettem a modult és zsebre vágtam. Nem vártam, hogy kikísérjen.

3.

Frank sokáig türelmesen bánt velem. Zárás után a szervizbejáraton engedett be a Kilátóba, hogy egyedül élvezhessem a látványt. Tudomásul vette, hogy lefokoztak, mégis úrhajósként bánt velem. Cserébe én sorozatosan összerondítottam a termet.

Egy este megállt előttem, és a vállamra tette a kezét.

– Lásza be, David, ez így nem mehet tovább! Foglalja el magát valamivel, így csak tönkremegy!

Kétszer is megütöttem, mégsem hívta a biztonságiakat. Megtörölte a vérző száját és elballagott, miközben én a falnak támaszkodva hánytam. Amikor bocsánatot akartam kérni tőle, nem nyitott ajtót és nem fogadta a hívásaim. Pénzt küldtem neki kárpótlásul, ami másnap megjegyzés nélkül visszakerült a számlámra. Kerestem a munkahelyén, de csak annyit mondtak, hogy felmondott.

A történetek után átgondoltam a helyzetemet. Az előttem álló idő elég hosszúnak tűnt, különösen úgy, hogy alig két hónap alatt teljesen elveszítettem az önkontrollomat. Az ítélet nem kötött az Állomáshoz, mégsem akartam elhagyni. A haldokló Föld nem vonzott, a családom felkutatásának pedig már a gondolata is hátborzongató ötletnek tűnt. A számtalan észérv ellenére az úrállomássá kibővített mélyűri indítóbázis maradt az életem legbiztosabb pontja.

A szeméztűzóba hajítottam a drogokat, majd utánuk küldtem a felhalmozott italkészletemet is. Az első éjszakák éber rémálmokkal teltek, a nappalok pedig bágyadt semmittevéssel. A fémfalak körbezártak és fojtogattak, ám a folyosóra kilépve reszketni kezdtem, a tömeg láttán pedig visszamenekültem a kabinomba. Sötétbe burkolóztam, a holofal fényét is alig tudtam elviselni. A legképtelenebb pózokban aludtam el, hogy a saját mocskomba ébredjek.

A térdemet kízó fájdalmak minden nap erősödtek, ilyenkor ordítvaátkoztam Heller doktort a rosszul összeforrt csontok miatt. A józanabb pillanatokban persze örültem az ágakból összetákolt sínnek, amivel megpróbált egyben tartani a lezuhanás után. Másoknak csak egy sekély gödör és egy kereszt jutott.

Egy nap a kórházban tértem magamhoz. A kiiktatott bioszkener miatt szemérmetlen összeget vontak le a számlámról büntetésként, azután kaptam néhány kezelést, ami elindított a lábra állás útján. Lassan enyhült a gyomromat

görcsben tartó érzés, megjött az étvágyam, és ritkultak a migrénes rohamok. Megint embernek éreztem magam.

Technikusi állást vállaltam az alsó szinten, lehető legmesszebb a dokkuktól.

4.

– Nézze, David, nem fogom becsapni! Az eddigi élete egyfajta sztázis volt, amiből most kizökkent. Hiába vagyunk ugyanúgy az űrben, itt mégis minden más. Megváltozott az életciklusa, mások lettek az ételek, teljesen eltérő a fizikai terhelése, és akkor nem is beszéltem még a mentális kapcsolatokról. Maga ezekből eddig csak pillanatokát élt meg, így teljesen természetes, ha a szervezete másképp reagál az ingerekre.

A halántékomon az ősz csík egyetlen éjszaka alatt jelent meg. A szarkalábakra először azt hittem, csak a fáradtságtól vannak, de egyre szaporodtak. Az egykor feszes hasizmomon zsírpárna jelent meg, és igencsak oda kellett figyelni a kalóriákra, hogy kondiban tudjam tartani magam.

Kiléptem a diagnosztikai gépből és széttártam a kezem.

– Nézzen végig rajtam! Így néztem ki egy évvel ezelőtt?

Az orvos belenézett a jegyzeteibe.

– Maga egy életerős férfi, a természet azonban nem hagyja magát sokáig becsapni.

A csupasz talpam hangosan csattant a fémpadlón, ahogy felé léptem.

– Mondja doki! Fogok még repülni?

A szemét néztem, hátha hazugságon kapom.

– Nem látom akadályát! Jelenleg, ami aggodalomra ad okot, az idegállapota. Első körben adok magának egy gyenge nyugtatót, amit kúraszerűen szedhet. Ha továbbra is problémái akadnak, akkor viszont szakorvost kell felkeresnie.

Visszanyeltem a tömör választ, és csak gondolatban mutattam fel neki a középső ujjam. Felöltöztem, zsebre vágtam a felkínált dobozt. A folyosón várakozó pilótajelölt undorodó arckifejezésétől kis híján felnevettem. Hagytam, hogy duzzogva a szektor bejáratáig kísérjen. Nem tettem meg neki a szívességet, hogy elmondjam neki, kit pátyolgtatt.

Odalent az első kéregető kezébe nyomtam a gyógyszeres dobozt. Ha ügyesen kupeckedik, két napra megvan az enivalója. A hálálkodása túl hangosra sikerült, így gyorsan befordultam a törzshelyemre.

– Jorge, még egy sört, megjött David! – hallottam messziről.

Doki a szomszédos szektorból járt át kisegíteni hozzánk. Alacsony, vézna srác volt, tele lelkesedéssel, és számomra furcsa humorral. A kezeletlenül hagyott szemproblémájával mit sem törődött, ódivatú szemüvege mögül élénken tekintett a világra, amiből mégoly keveset látott. Az Állomást csak átmeneti állapotnak tartotta, a csillagok közé vágyott. Valamennyi induló hajóra beadta a jelentkezését, az üzeneteit pedig óránként ellenőrizte. Ismerte az összes kézikönyvet, a grammra kiszámolt poggyásza a dokk megőrzőjében várta azt a percet, amikor maga mögött hagyhatja a büzlő tákolmányt. Naivitása hol megdöbbsentett, hol elgondolkodtatott. Sokat beszélt és állandóan mosolygott.

Egy alkalommal órákig dolgoztunk az egyik szervócsatlakozáson, mire megtaláltuk a hibát.

– Egy kávét a nagy ijedségre? – nézett ki széles vigyorral a gép alól.

Úgy meglepett a meghívás, hogy rábólintottam. Amikor kissé megkésve beléptem a kantinba, éppen lelkesen magyarázott egy jócskán fölé magasodó alaknak. Közelebb intett, azonban egy pillanatra sem állt be a szája. A mogorva pasas harsogva felnevetett, egy sört nyomott a kis technikus kezébe és hátba veregette, mielőtt csatlakozott volna a sarokban pusmogó társasághoz.

– Egy sört? – tette elém a poharat Doki. – Nekem jobban esne a kávé!

Azt hittem viccel, aztán megláttam a beesett szemeit, és rájöttem, hogy alig áll a lábán. Két kávénak csúfolt lötytyöt töltött magába pár perc alatt, közben pedig folyamatosan beszélt. Nem értettem, mit látott bennem, hogy ismeretlenül kitergette előttem az életét, hamarosan mégis azon kaptam magam, hogy velem együtt kacagok a történeteim.

Doki minden elvárás nélkül lett a barátom, ami a korábbi életemben tapasztalt érdekvizonyok után meglepett. Az ismeretsége révén nemsokára egy nagyobb társaságban találtam magam. Ez először a megszokott életformám elleni nyílt támadásnak tűnt, azután rá kellett jönnöm, hogy hiába láttam számtalan csodát, azért néhány dologról lemaradtam.

– Márpedig te viszed a hétvégét, akár tetszik, akár nem!

Korábban is előfordult, hogy a nyakassággal sikerült felhúznom a karbantartás vezetőt, nyílt ordításig azonban ritkán jutottunk. Ahogy körülnéztem az irodában, lehajtott fejeket láttam mindenfelé, a részleg megmondó embere pedig az ajtó felé oldalazott.

– A szemét melót mindig jól ki tudod osztani! Különben is, előre szoltam, hogy ezen a hétvégén dolgom van! – csaptam le a kommunikátort az asztalra, azután fordulatból felrúgtam egy doboz alkatrészt.

Két lépést sem tettem, amikor utánam szólt.

– Ha végeztetek, vidd át Sarah-hoz a fickót. Ott is reléket kell cserélni!

Beintettem neki, amin hangosan röhögött. Tudta, vagyok olyan marha, hogy még így is számíthat rám. Kirúgni nem tudott, hiszen akkor az utolsó valamire való emberét veszítette volna el. Én meg szerettem ezt a munkát.

A kocsmában kikértem a sörömet, majd felmásztam a szokásos helyemre a pult sarkánál. Kivetítőn rendőröket mutattak, ahogy könnygázzal oszlatták a tömeget valahol Európában. A Föld az utolsókat rúgta. Kiújultak a Trösztellenes mozgalmak, és a Tanács minden erőfeszítése ellenére újult erővel hangzott fel a kolonizálás híveinek hangja. Akinek telt rá, a Mars valamelyik városába települt át a Föld körüli nyomor elől.

A büntetésem a vége felé járt. Elkezdtem begyűjteni az információkat a legutóbbi utakról és várható expedíciókról egyaránt. Beleástam magam a szakmai anyagokban, tanulmányoztam a legújabb hajómodelleket, hajtóműveket. Navigációs anyagok összehasonlításával töltöttem a szabad óráim. A hétvégére egy online Szövetségi előadásra foglaltam helyet és semmi kedvem nem volt kihagyni egy földről importált technikus és néhány relé miatt.

– Még egy sört? – támaszkodott a pultra a csapos.

– Remélem, tudod, hogy ha most megpróbálsz beszélgetni az élet nagy dolgairól, akkor szemközt röhöglek!

Jorge legyintett, azért a biztonság kedvéért egy felest is tett a korsó mellé. Abból az üvegből töltött, amiből magának is szokott, így gondolkozás nélkül felhajtottam. A folyosói legenda szerint maga főzte, jobbára hűtőfolyadékból és más kétes alapanyagból, de bármi is volt benne, jóleső forróság szaladt végig a nyelvcsövemen. Lefordítottam a poharat és a sör habjába bámultam.

A régi Földön létezett egy brit tudósoknak nevezett csoport, akik szerint egy férfinak 8,2 másodpercre van szüksége ahhoz, hogy első látásra beleszeressen egy

nőbe. Az első találkozás Sarah-val talán ha feleennyi ideig tartott, mégis végérvényesen elvesztem a szemében. Az érzéseimről ritkán beszéltem, megszoktam, hogy magamban tartom őket, így neki erről sejtelve sem volt. Doki sejthette a dolgot, mert csak a vállát vonogatta, ha kérdeztem. Amennyire a beszédfoszlányokból kivettem, Sarah boldogan és kiegyensúlyozottan élt, ezért a nyelvembe haraptam minden alkalommal, amikor elkapott a vágy, hogy beleártsam magam az életébe. A testi vonzalom időről időre megzavart, ezeket a gondolataimat végül sikerült elhessegetnem magamtól.

Az állomáson töltött évek alatt lekopott rólam a korábbi csillogó máz. A romantika soha nem volt az erősségem, és a flörtöléssel is hadilábon álltam. Az ágyakba vezető út titka mindig a hajtókán csillogó pilótajelvény és a lezserül kezelt pénz volt. A koszos munkásruha kétnapos borostával társítva nemigen vetekedhetett ezzel. Egy forró zuhany és egy váltás tiszta ruha persze áthidalhatta volna ezt a szakadékot, ám ennél fontosabb dolog állt közénk. Neki egy élete volt, nekem már számtalan.

A kantinokban mindig keringtek pletykák a mélyűri pilóták koráról. Ez is azok közé a dolgok közé tartozott, aminek megértéséhez csak egy kis józan ész kellett, mégis sokkolta az embereket. A Pilótaszövetség leginkább bölcsen hallgatott, és ezt megkövetelte a tagjaitól is. Öregek voltunk, sokkal öregebbek, mint amennyit bevallottunk. Jómagam közelebb jártam a négyszázadik évemhez, mint a háromszázadikhoz. Az életem legnagyobb részét lefagyasztva töltöttem, valahol útban két úrbéli pont között. A kiképzésem óta a G886 túlélőjeként eltöltött két év volt a leghosszabb ébren töltött időm. Az elsők egyikeként léptem ki a Naprendszerből a hőskorban, és a kevesek egyikének mondhatom magam, akik még éltek közülük. Nyomot hagytam az emberiség történelmében, olyan utakkal, melyek többségére már csak a történelemkönyvek emlékeztek. Neveztek el rólam teret, utat, sőt űrhajót is. Szerencsére egyszer sem hívtak meg a névadóra.

Tucatnyi párkapcsolatot hagytam magam mögött az idők során. Elrepültem, és mire hazatértem, legtöbbször rá sem ismertem arra, akit egyetlen kaland után elvettem. Én alig változtam, ők megöregedtek, meghaltak vagy már mást szerettek. Volt, aki nem ismert meg, volt, akit én nem akartam. A Szövetség nem szerette, ha a drágán kiképzett embereit felesleges viták kötik le. Bölcs előrelátással gondoskodtak minden hosszú távú repülés után a pilóták személyi azonosságának cseréjéről.

Soha nem gondoltam rá, hogy maradjak. Senki nem érintett meg annyira, hogy akár eljártsszak a gondolattal, hogy családot alapítsak. Egyszer született fiam, de őt sem ismertem. Néhány hetes magzat lehetett, amikor elhajóztam és meglett bányavezetőként dolgozott a külső Krupier-övezetben, amikor visszatértem.

Unokái voltak, több is. Mit mondhattam volna neki egy találkozáskor? Azt, hogy: Tudod fiam, a pilóta az pilóta maradt? Vagy, hogy: Az űrben mindig van egy határ, melyet át kellett valakinek lépnie, és nem engedhettem, hogy más tegye helyettem? Nem túl felemelő gondolatok egy olyan embernek, aki soha nem hagyta el a Naprendszeret.

Ismerősök ültek mellém a pulthoz, és meghívtak egy körre. Elhárítottam a meghívásukat, kiittam a söröm és lecsúsztam a székről. Jorge felém emelte a poharát, mielőtt ledöntötte volna az italát. Biccentettem neki, azután hazafelé vettem az irányt.

6.

– Ezt meg kell beszélnünk! – torpant meg Sarah.

A folyosó közepén álltunk, körülöttünk emberek siettek a dolgukra anélkül, hogy egy pillantást vetettek volna ránk.

Fél év telt el az után, hogy a Tröszt-technikust átkísértem hozzá. Amikor beléptünk az irodába és Sarah rám mosolygott, rádöbbenem, hogy rég túl vagyok a plátói szerelmen. Kérés nélkül velük maradtam. Pakoltam, nyögtem, izzadtam, vagy ha mást nem, akkor ajtót nyitogattam. Végignéztem minden kötést, csatolót, olyan alapossággal, mely fel sem merült bennem egy órával korábban. Búcsúzáskor megkérdeztem, hogy nincs-e egy ikernővére, mert szívesen járnék vele. Jó volt látni, ahogy szívből nevet.

Hetekkel később egy alkatrészért mentem át hozzá. A munkaidő vége felé járt, mindenki lelépett már az irodából. Hamar el akartam tűnni, mielőtt számon kéri a kérdésemet, de azon kaptam magam, hogy órák óta beszélgettünk a munkáról. Az egyre nehezebben pótolható alkatrészek, az új karbantartók tapasztalatlansága, az egymást érő kimutatások és az időrabló megbeszélések mind tanácstalanabbá tették. Az őszintesége meglepett, korábban soha nem láttam ennyire sebezhetőnek. Indulni készültem, amikor felállt a pultjától és megállt mellettem.

Megölelt, vagy megöleltem. Nem tudom, nem is érdekelt. Ahogy éreztem a hozzám simuló testet és az illatát, elgyengültem. Félretúrtem a haját, megcsókoltam a vállát.

– Ez nem ér! – mondta.

Legyűrtem a vágyat, hogy megcsókoljam. Még egy hosszú pillanatig magamhoz szorítottam, majd a hónom alá vettem a dobozomat és kifordultam az irodából.

Sokáig kerültük egymást, végül ő hívott fel. Még el sem mondhatta, hogy mit akar, már igent mondtam. Jóízűen nevetett, és komolytalannak titulált, mire kicsúszott a számon az, hogy én mindent komolyan gondoltam vele kapcsolatban. A csend hosszúra nyúlt a vonalban, majd annyit mondott, hogy fél óra múlva találkozunk.

A szektorbejáratnál kellett volna várnom, én mégis az irodájával szemben támasztottam a falat, amíg fel nem bukkant. Elgondolkodva sétált mellettem.

– Nézd ... – kezdtem volna, azonban leintett.

– Ez váratlan volt. Nem tudom, mit mondjak. Mindig fontosabb voltál számomra, mint a többi kolléga, de soha nem gondoltam, hogy ilyen érzéseid vannak. Most viszont várnak és azt hiszem, inkább egyedül megyek.

Nem küldött el a pokolba, amit biztató jelnek vettem.

– Mikor beszélünk? – kérdeztem.

– Nem tudom.

Megértően bólintottam, majd néztem, ahogy beszáll az egyik liftbe. Hiába vártam, nem nézett vissza.

7.

– Jó lett a frizurád!

A törölköző megállt a kezemben. Frank öltönye méretre készült, és teljesen másképp állt rajta, mint a kezeslábas. A hajszalcsíkos szövet elég drágának tűnt, ahogy a folyosót belengő parfüm és Doki orrán csillogó szemüvegkeret is. A szemközti falnál két testpáncélos katona állt, a fegyverek infrakijelzője zöld fényel világította meg az arcukat. A mennyezeti biztonsági kamera mozdulatlanul nézett a folyosó távolabbi vége felé.

Öt hónapja nem dokkolt közvetlen járat a Földről, a Hold és a Mars segélyszállítmányait állig felfegyverzett katonák őrizték. A lenti zavargások véres összecsapásokba torkoltak, de a fejlemények követését a kommunikációs rendszerben fellépő hibák folyamatosan akadályozták. A kocsmai tábor két részre szakadt. Egyik felük a cenzúrát, a másik a rendszerellenes aktivistákat okolta. Az első pofonokat baráti civakodásnak vették a biztonságiak, aztán később bilincsben húzták végig a verekedőket a folyosókon.

Oldalra léptem és kinyitottam az ajtót. Frank a fotelt választotta, Doki odébb lökte a lábával a földre szórt ruhákat, majd az ágy sarkára telepedett. Előhúztam a szekrényből a vendégszéket és a falnak támasztottam.

Letelt az utolsó év. Levágtam a szakállam, katonásra nyírtam a hajam. Kitisztítottam a ruháimat, kifényesítettem pilótajelvényem. Előszedtem az utazózsákom és ellenőriztem, hogy megvan-e mindenem, amire szükségem lehet. Kész voltam a csillagok közé vezetni bármilyen űrhajót. A feladat viszont továbbra is késett, a Pilótaszövetségtől még visszaigazolás sem érkezett az aktív állományba vételről. A központi serveren folyamatosan szaporodtak a tiltott repülési adatok, ahogy azok az előadások is, ahol túljelentkezés miatt nem fogadták el a jelentkezésemet.

A napok múlásával egyre kevésbé tudtam koncentrálni. Gyakran azon kaptam magam, hogy ülök a pultomnál, a feladatkiírás sorai pedig kusza betűhalmazokká folytak szét a szemem előtt. Ilyenkor legtöbbször felugrottam, hogy értelmetlen köröket rójak szektorban, vagy kerestem okot arra, hogy belekössek mindenbe és mindenkibe. A figyelmetlenségből következtek a hibák, majd a felelősségre vonás. Órákat töltöttem a Kilátóban. A csillagokat bámultam, közben azon gondolkoztam, hogy hová lettek a barátaim. Sarah minden nap eszembe jutott, azonban féltem felhívni. A kör bezárult, ismét magamra maradtam.

Végigmértem a vendégeimet.

– Régi a barátság? – kérdeztem.

Doki vaksin pislogott a lámpa felé, miközben lassú mozdulatokkal tisztogatta a szemüvegét.

– Mondjuk inkább érdekkapcsolatnak – húzta meg a vállát Frank.

A nyakam hangosan megreccsent, ahogy a falnak támasztottam a fejem.

– Na, ki vele!

– Volna egy munka – dőlt hátra Frank.

Ökölbe szorult a kezem. Felmértem a távolságot kettőnk között, aztán úgy döntöttem, mégsem verem szét a fejét a székemmel. Egy ütésre lett volna csak időm, és ha elvétem, akkor ő megússza, engem meg így is, úgy is lelőnek. A légkondicionáló felpörgött és a legjobbkor fűjt hideg levegőt a tarkómra.

Hagytam, hogy beszéljen.

Elsőként én láttam az új naprendszert és a felderítő szonda képein a célbolygót is. Kék óceánok, fehér felhők, zöldellő kontinensek. A Föld is így nézett ki, mielőtt feltépték a felszínét, megmérgezték a vizét és porral szórták tele a levegőjét. Egyszeriben értelmet nyert a titkolózás, az utolsó napok feszültsége az elhalasztott indulás miatt, és persze a rakomány is.

A hajózszemélyzet a hibernáló ágyakban maradt, az orvosok kaptak prioritást. A klónok létrehozásához idő kellett, ezért a fékezési fázis nem a szokásos rövid és intenzív szakasz volt, hanem egy elnyújtott pályát írtunk le a belső bolygók felé. Nem sokkal haladtunk gyorsabban, mint az első naprendszerbeli utazások során az akkori asztronauták.

Egy évem ment rá a megközelítésre, és még ugyanennyi volt hátra a leszállásig. Maradt még egy évem, talán kettő. A fedélzeti orvos bizakodóbbnak tűnt, vagy jobban hazudott, mint az, aki az Állomáson kezelt. Életemben először éreztem a kor súlyát. Minden tagom fájt, a látásom hétről hétre romlott, és a nap végére általában fejfájás gyötört. A G886-on táborilag összefércelt lábamban minden lépésnél éreztem a gyatrán összeforrt csontszéleket. A gyomorgörcsök elvették a kedvem az evéstől. Nem álltam túl jól a természettel vívott csatában, de még éltem, és senki nem vehette el tőlem a dicsőséget.

Nyolcvanhét fényév. Ember nem utazott még ennyit az űrben. Én lehettem az a pilóta, aki először maga mögött hagyta az emberiség túlon túl lassan terjeszkedő komfortzónáját. Erre születtem, erre képezték ki, ez az út méltó befejezése a történelem legragyogóbb hajózási karrierjének. Kár, hogy a közben elveszítettem azokat, akik fontosak voltak a számomra.

Az ember, aki ellopta az életem, nem élte túl a hibernálást. Egy apró zárlat keletkezett a kapszulájában, a biztonsági rendszer pedig félreértelmezte a téves jelet és vészhűtéssel próbálta korrigálni a hibát. Az ágya az enyém mellett állt. Hibernálás előtt hosszan néztem, ahogy a lefityedt szája sarkából a megdermedt nyál a párnára lógott. Pont olyan undorítóan nézett ki álmában, mint ahogy viselkedett ébren.

– Csak kérted kellett volna! De nem, te nem kértél, te megszervezted!

A takarító Frankban egy jólelkű embert ismertem meg, a kolóniaigazgató Frankban egy lélektelen zsarnokot. Egyedül intéztem a temetését. A görcsbe rándult teste, pont úgy pörgött a csillagos ég előtt, mint szerencsétlen Dokié, akit az elhalasztott indulás miatt űrruha nélkül kihajított a lépcsőlipen. Gondosan bejegyeztem a halál okát a hajónaplóba, majd központi számítógépen keresztül töröltem a hibernálókamra felügyeleti rendszerébe feltöltött apró szekvenciát.

Engem nem bánthattak, de nem akartam, hogy valami elmebeteg Sarah-t zaklassa majd e miatt.

Frank minden bizonnyal tartott egy másik pilótát tartalékban, mégis elsőre elfogadta az egyetlen feltételemet. A keltetőhajó tároló rekeszeibe gondosan válogatott katonák, tudósok, technikusok sejtmintái kerültek, az adattárolókba pedig a hozzájuk tartozó személyiség felvételek. Mind egy-egy teljes értékű, tapasztalt ember, akivel megalapozható egy távoli kolónia, és akinek esetleges elvesztése nem okoz több kiesést, mint az újabb klónjának elkészítésének időtartama. A felgyorsított növekedés miatt hosszú életre nem számíhattak. Szerepük csak a kiváltságosakat szállító hajó érkezéséig tartott, aminek az építését abban a percben kezdték, ahogy mi elhagytuk az elhagyott bányászszteroidát. Biztosra vettem, hogy a mintaadóknak fogalmuk sem volt, mihez biztosítottak alapanyagot, de nem érdekelt. Csak az az egy minta számított, ami az én kérésemre került közéjük.

Az orvosi szoba előtt vártam Sarah-t, aki meglepetésében elfogadta a meghívásomat egy italra. A találkozó döcögösen indult, aztán lassan kinyílt. Hamar kiderült, mennyire nem tanultam semmit az életről. Akkor szakított a korábbi társával, amikor megismerkedtünk. Kemény időszakon ment keresztül, megszállottként dolgozott, hogy megteremtse a fia számára a biztonságot, akiről nem is tudtam. Én nem vettem észre a magányát, neki pedig csak egy jó barát voltam, semmi más. Még csak flörtnek sem vette a közeledésem.

Csendben ültem vele szemben, összeszorított szájjal. Nem várhattam el tőle, hogy feladjon mindent, és kövessen az űrbe, ahonnan nincs visszatérés. A zavart hallgatást félreérthette, mivel megkérdezte, hogy érzem magam. Őszintén válaszoltam. Öregnek és ostobának. A válaszmószolyból tudtam, hogy nem hisz nekem. A varázs megtört, hamarosan elköszönt. Hagytam kilépni a bárból és elvegyülni a folyosó tömegében. Amennyire láttam, a társas kapcsolatok ritkán érnek romantikus véget. Az űrjáróké szinte soha. Nem azt mondom, hogy eleve elrendeltetett, hogy boldogtalanok, vagy magányosak legyünk, mégis ez volt a kőkemény valóság.

Sarah az első klónok között éled újjá. Láttam, ahogy létrehozzák egy kémcsőben és ott voltam, amikor „megszületett”. Az orvos megígérte, hogy olyan lesz, mint az eredeti, mégis sokat hánykódtam, mit is jelent ez majd valójában. Örjítő volt a várakozás az első találkozásra, ami jobban sikerült, mint ahogy reméltem.

A kilátófedélzeten találkoztunk. Háttal állt nekem, észre sem vette, hogy nincs egyedül. Leültem egy padra, épp nagyon fáj a gerincem és nehezemre esett az álldogálás. Hosszan néztem. Ahogy mozdult, ahogy félresöpörte az arcába hulló tincset, minden mozdulata fájoan ismerős volt. Az azonosság még inkább szembe

ötlött, amikor megfordult. Összeszorult a gyomrom, mert nem tudtam, a személyiségminta milyen emlékeket hordoz. Engedély nélkül hoztam magammal, engedély nélkül adtam neki egy új életet, miközben a valós lénye már hosszú évek óta halott. Végül egy vállvonással eleresztettem az aggodalmakat.

Együtt vagyunk, pedig nem szeretett belém. Az a férfi vagyok, akit elsőként pillantott meg a hajón, semmi más. Látom mosolyát, mikor belépek a kabinomba, beleborzongok érintésébe, mikor segíteni akar fájó tagjaimon. Érzem hajának cirógatását arcomon és testének édes illatát a térben, ahol megfordult. Nem birtoklom, nem tulajdonom, nem kényszerítem semmire. Szabad döntéséből vállalta a közösséget velem erre a rövid időre, ami még számomra hátravan.

Amióta velem él, elkerül a lelkiismeret-furdalás. Nincsenek kétségeim, sem álmatlan éjszakáim. Soha nem fogom megtudni, hogy elfutottam életem szerelme elől, vagy boldoggá tettem őt azzal, hogy a saját utamat jártam, ahogy mindig is szoktam. Bízom benne, hogy hosszú, boldog életet élt az Állomáson.

Amit tettem, arra nincs még szó ezen a világon. Lehet szörnyű, erkölcstelen, gyáva tett, vagy bátor szembeköpése a valóságnak. Esetleg a kihasználása egy tiltott technikának, amit néhány kiváltságos a saját javára akart fordítani. Nem tudom. Elítélhetnek azért, mert felsőbbrendűnek, és a szabályok felett állónak képzeltem magam, nem érdekel. Dilemmázhatnak rajta, hogy elloptam egy életet, vagy még egy életet adtam egy általam csodált embernek. Elcsodálkozhatnak példátlan önzőségemért, hiszen mindezt csakis magam miatt tettem. Megvethetnek, hogy eltitkoltam előle az igazságot, ám már ez sem hat meg.

Hiába nevezem Sarahnak a mellettem fekvő nőt. A test, a vonások megmaradtak, a lelke azonban ismeretlen a számomra. Elégedettnek kellett volna lennem, mégsem voltam az. Frank még egyszer átvert. A halálba vezető út végén, mégsem a szerelmemet kaptam jutalmul, csak egy másolatot.

Precedens

– Jó napot, David! Úgy látom, ma elég nagy kerülővel érkezett hozzánk! – fogadta a pincér a belépő férfit. – Jöhet egy ital?

David Joel Bigelow zsebre gyűrte a kezében tartott nyakkendőjét, azután becsusszant a megszokott helyére. Rövidre vágott haja borzasan meredt a feje búbján. Zakója bal oldalán nedves folt sötétlett, a hajszálcsíkos ing mandzsettáját pedig olajos maszat csúfította el.

– Legyen mindjárt kettő – tartotta fel két ujját. Hangja megbicsaklott és hangosan böffentett.

A pincér kivárt egy pillanatot, mielőtt magára hagyta a törzsvendéget.

A férfi felemelkedett és elkezdte lehámozni magáról a zakót. Kibújt a jobb ujjából, a balt pedig megpróbálta lerázni anélkül, hogy hozzányúlt volna. Az átázott szövet makacsul tapadt az ingéhez, az ing pedig a bőréhez, mégsem hagyta abba addig, amíg egy nagy, sáros csepp hullott az asztalra. A földre lógó zakóval a karján leereszkedett az ülés peremére. Egészen közel hajolt az asztallaphoz. Állát kézfejeire támasztotta, úgy figyelte a cseppet. Kis idő után elvette a kezét, a mutatóujját a csepp fölé tette, azonban nem érintette meg azt. Hunyorgó szemmel bámulta a domború felületen megcsillanó fényeket.

– A whisky és a sör – szólalt meg fölötte a pincér.

David Bigelow felnézett. Hófehér kendő tűnt fel a látóterében egy villanásnyi időre, aztán eltűnt a koszfolttal együtt. Kerek papíralátét került a csepp helyére, rá vaskos üveg pohárban aranyló ital, ami mellé egy újabb alátétre kétujjnyi habbal megfejelt sör érkezett.

– Kettőt kértem – mordult a férfi, ám a pincér már egy másik asztal felé indult.

A vendég feltolta magát az ülésre, bal lábbal határozottan rálépett a padlón heverő zakóra és kihúzta belőle a kezét. Fintort vágott, ahogy odébb tolta a cipő orrával az elázott ruhadarabot az asztal alatt.

– Nocsak, ki van itt! – harsant a vidám hang az ajtó felől. – A jó öreg Bigelow ügyvéd úr!

A belépő férfi a megtorpanó pincér karjára akasztotta az esernyőjét és a kabátját. Makulátlanul csillogó cipője hangosan kopogott a márványlapokon, ahogy megkerülte az útjába álló asztalt. Kérdés nélkül ült le a sörébe kortyoló férfival szembe. Felkapta az üresen árválkodó whisky-s poharat, és beleszagolt.